

przepływów całkowicie wewnętrznych, zniechęcając rezydentów do dokonywania tych pierwszych.

W konsekwencji rozpatrywanego przepisu płynność finansowa inwestora będącego podatnikiem jest mniej korzystna w przypadku własności znajdującej się w Niemczech niż przypadku własności znajdującej się w Niemczech. Wskutek tego inwestycje za granicą są mniej korzystne niż inwestycji w Niemczech, a inwestorzy mogliby zostać zniechęceni do budowania lub nabywania budynków w innym państwie członkowskim. Co się tyczy orzecznictwa poprawa płynności finansowej w przypadku nieruchomości w Niemczech stanowi przywilej podatkowy, który należy uwzględnić przy porównywaniu traktowania w pełni sytuacji wewnętrznych i transgranicznych sytuacji.

Choć działanie dyskryminującego przepisu, który zaskarżono w niniejszej sprawie, zostało ograniczone do budynków, w stosunku do których pozwolenie budowlane wydano lub umowę kupna zawarto przed dniem 1 stycznia 2006 r., nie eliminuje to ograniczenia w swobodnym przepływie kapitału, jako że degresywna ważona amortyzacja z tytułu zużycia podlega stosowaniu.

Zdaniem rządu federalnego, ograniczenie to jest uzasadnione nadrzędnymi względami interesu publicznego, jako że celem przepisu jest promowanie budownictwa mieszkaniowego na wynajem w Niemczech.

Należy zauważyć w tym zakresie, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, popieranie krajowej gospodarki nie służy celowi, który może uzasadniać ograniczenie podstawowych swobód. Nawet jeśli cel — promowanie budowania mieszkań na wynajem — zostałyby uznane za cel niegospodarczy, ograniczenie degresywnej ważonej amortyzacji wyłącznie do budynków znajdujących się w Niemczech, nie jest ani niezbędne ani proporcjonalne. Promowanie budowania mieszkań na wynajem w Niemczech nie doznałoby uszczerbku, gdyby można było stosować metodę degresywnej ważonej amortyzacji do nieruchomości również w innych państwach członkowskich.

Rząd federalny nie przedstawił zatem żadnych względów, które mogłyby uzasadnić wykazany negatywny wpływ na swobodę przepływu kapitału.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Baden-Württemberg (Niemcy) w dniu 7 lipca 2009 r. — Alketa Xhymshiti przeciwko Bundesagentur für Arbeit — Familienkasse Lörrach

(Sprawa C-247/09)

(2009/C 233/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Baden-Württemberg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Alketa Xhymshiti

Strona pozwana: Bundesagentur für Arbeit — Familienkasse Lörrach

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w przypadkach gdy obywatel państwa trzeciego mieszka legalnie w Unii Europejskiej i pracuje w Konfederacji Szwajcarskiej, rozporządzenie nr 859/2003/WE⁽¹⁾ znajduje zastosowanie do niego i jego żony, będącej obywatelką państwa trzeciego, w państwie członkowskim zamieszkania z takim skutkiem, że państwo członkowskie zamieszkania zobowiązane jest stosować do pracownika i jego żony rozporządzenia nr 1408/71/EWG⁽²⁾ oraz 574/72/EWG⁽³⁾?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: czy w okolicznościach opisanych w pytaniu pierwszym art. 2, 13 i 76 rozporządzenia nr 1408/71/EWG i art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 574/72/EWG należy interpretować w ten sposób, że matce będącej obywatelką państwa trzeciego można odmówić przyznania świadczeń rodzinnych w państwie członkowskim zamieszkania ze względu na jej obce obywatelstwo, chociaż jej dziecko jest obywatelem Unii?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 859/2003 z dnia 14 maja 2003 r. rozszerzające przepisy rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i rozporządzenia (EWG) nr 574/72 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi przepisami wyłącznie ze względu na ich obywatelstwo (Dz.U. L 124, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71/EWG w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 74, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Cypryjskiej

(Sprawa C-251/09)

(2009/C 233/09)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Zadra i I. Chatziagiannis)

Strona pozwana: Republika Cypryjskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Cypryjska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 4 ust. 2 oraz art. 31 ust. 1 dyrektywy 93/38/EWG⁽¹⁾ oraz art. 1 ust. 1 dyrektywy 92/13/EWG⁽²⁾;

— obciążenie Republiki Cypryjskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Uznano, że Archi Ilektrismou Kyprou (Cypryjski Urząd ds Energetyki) naruszył dyrektywę 93/38/EWG i 92/13/EWG w trakcie procedury przetargowej nr 40/2005, dotyczącej umowy w zakresie badania, dostawy i konstrukcji czwartej jednostki centrali termicznej Vasilikos.

Co się tyczy naruszenia art. 4 ust. 2 i art. 31 ust. 1 dyrektywy 93/38, Komisja uważa, że naruszenie wynika z podstaw odrzucenia oferty wnioskodawcy i dzielenia zamówienia innemu oferentowi na podstawie kryteriów, które nie zostały wyraźnie wskazane w ogłoszeniu o zamówieniu.

Co się tyczy naruszenia dyrektywy 92/13, Komisja uważa, że po pierwsze w zakresie w jakim organ zamawiający sam stworzył, poprzez swe podejście, sytuację niepewności co do interpretacji względów, które doprowadziły do odrzucenia oferty wnioskodawcy, organ zamawiający naruszył dyrektywę 92/13, interpretowaną w świetle jej celu, tj. skuteczności, a po drugie organ zamawiający uzasadnił swą decyzję przez zwykłe odesłanie do raportów z oceny.

(¹) Dyrektywa Rady 93/38/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. koordynująca procedury udzielania zamówień publicznych przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji (Dz.U. L199, s. 84)

(²) Dyrektywa Rady 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. koordynująca przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Węgierskiej

(Sprawa C-253/09)

(2009/C 233/10)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: R. Lyal i K. Ritzné Talabér, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Węgierska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że traktując nabycie mieszkania położonego na Węgrzech w zamian za mieszkanie położone w innym państwie członkowskim w sposób mniej korzystny niż nabycie mieszkania położonego na Węgrzech w zamian za mieszkanie położone w tym samym państwie, Republika Węgierska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy art. 18 WE, 39WE i 43WE oraz art. 28 i 31 porozumienia EOG.

— obciążenie Republiki Węgierskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszej skargi jest węgierski przepis podatkowy, na którego podstawie przy naliczaniu podstawy podatku należnego w momencie nabycia własności mieszkania położonego na terenie kraju możliwe jest odliczenie od ceny mieszkania

nabytego ceny mieszkania sprzedanego, jeżeli położone jest ono na terenie kraju.

W świetle art. 18 WE, 39WE i 43WE oraz art. 28 i 31 porozumienia EOG przepis ten jest sprzeczny ze swobodą przepływu osób i swobodą przedsiębiorczości.

Celem wymienionych postanowień prawa wspólnotowego jest ułatwienie obywatelom państw członkowskich wykonywania działalności zawodowej jakiegokolwiek rodzaju w jakimkolwiek miejscu Wspólnoty, a jednocześnie zakazują one jakichkolwiek środków skutkujących tym, że obywatele któregoś państwa Wspólnoty, którzy — korzystając z prawa do swobodnego przemieszczania się — zamierzają wykonywać działalność gospodarczą na terytorium innego państwa członkowskiego, mogliby znaleźć się w niekorzystnej sytuacji. Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że przepisy, które utrudniają obywatelowi państwa opuszczenie państwa członkowskiego pochodzenia w celu wykonywania prawa do swobodnego przemieszczania się lub zniechęcają go do tego, stanowią przeszkody w wykonywaniu tej swobody nawet wówczas, gdy stosowane są niezależnie od przynależności państwowej osób, których to dotyczy.

Tymczasem węgierski przepis podatkowy będący przedmiotem niniejszej skargi jest uregulowaniem takich cechach. Z uwagi na wyłączenie wskazanej korzyści podatkowej obywatele węgierscy lub obywatele innych państw, którzy, korzystając z prawa do swobodnego przepływu, zamieszkują przez pewien czas w innym państwie członkowskim i tam nabywają mieszkanie, otrzymają mniej zachęt do nabycia mieszkania na Węgrzech niż ci, którzy mają miejsce zamieszkania na Węgrzech i nabyli nowe mieszkanie w zamian za inne, położone na terenie kraju, którego byli właścicielami. W ten sposób skutkiem uregulowania węgierskiego może być oczywiście zniechęcanie obywateli innych państw do osiedlenia się na Węgrzech. Komisja uważa, że osoby, które ewentualnie uiściły podatek w podobnej kwocie w państwie swojego poprzedniego zamieszkania, kiedy nabyły mieszkanie, znajdują się w takiej samej sytuacji jak osoby, które nabyłyby poprzednie mieszkanie na Węgrzech. W konsekwencji osoby te powinny być traktowane jednakowo. Zważywszy, że uregulowanie węgierskie stawia w bardziej niekorzystnej sytuacji osoby, które nabywają na Węgrzech mieszkanie w zamian za mieszkanie położone w którymkolwiek innym państwie członkowskim w porównaniu z osobami, które nabywając mieszkanie już dysponują innym na terenie kraju, w uregulowaniu tym dwie obiektywnie identyczne sytuacje są traktowane w sposób odmienny, zatem jest to przepis dyskryminujący.

Jedyny argument rządu węgierskiego nie uzasadnia takiego naruszenia prawa.

Po pierwsze, co się tyczy zarzutu dotyczącego potrzeby zagwarantowania spójności systemu podatkowego, należy zauważyć, że w niniejszej sprawie nie występuje jakikolwiek bezpośredni związek między rozpatrywaną korzyścią podatkową a kompensatą tej korzyści poprzez określoną podstawę podatku, a taki jest wymóg, by przytoczona potrzeba zagwarantowania spójności systemu podatkowego mogła stanowić uzasadnione ograniczenie wykonywania podstawowych swobód. Z gospodarczego punktu widzenia nie istnieje żaden bezpośredni związek między nabyciem innego mieszkania i obowiązkiem uiszczenia podatku oraz sprzedażą pierwszego mieszkania i podatkami